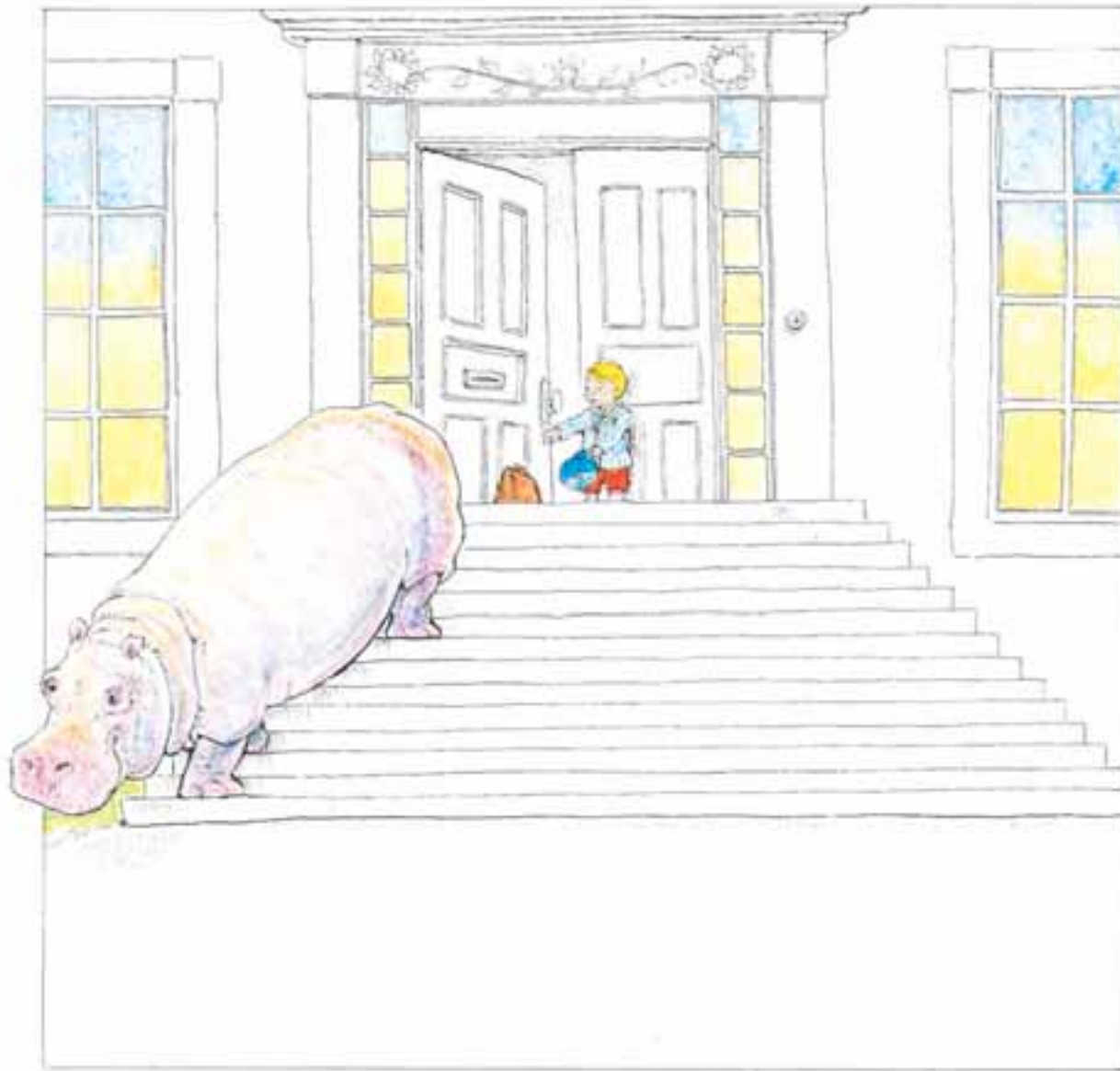

Toen Kareltje de huisdeur opendeed, wou het nijlpaard mee naar binnen. Maar Kareltje dacht dat zijn moeder dat vast niet goed zou vinden. Daarom stuurde hij het nijlpaard de tuin in.

Het nijlpaard zei niets, en dook de goudvisvijver in.

‘Wat is dat daar toch in onze goudvisvijver?’ vroeg meneer Jonas toen hij uit het raam keek.

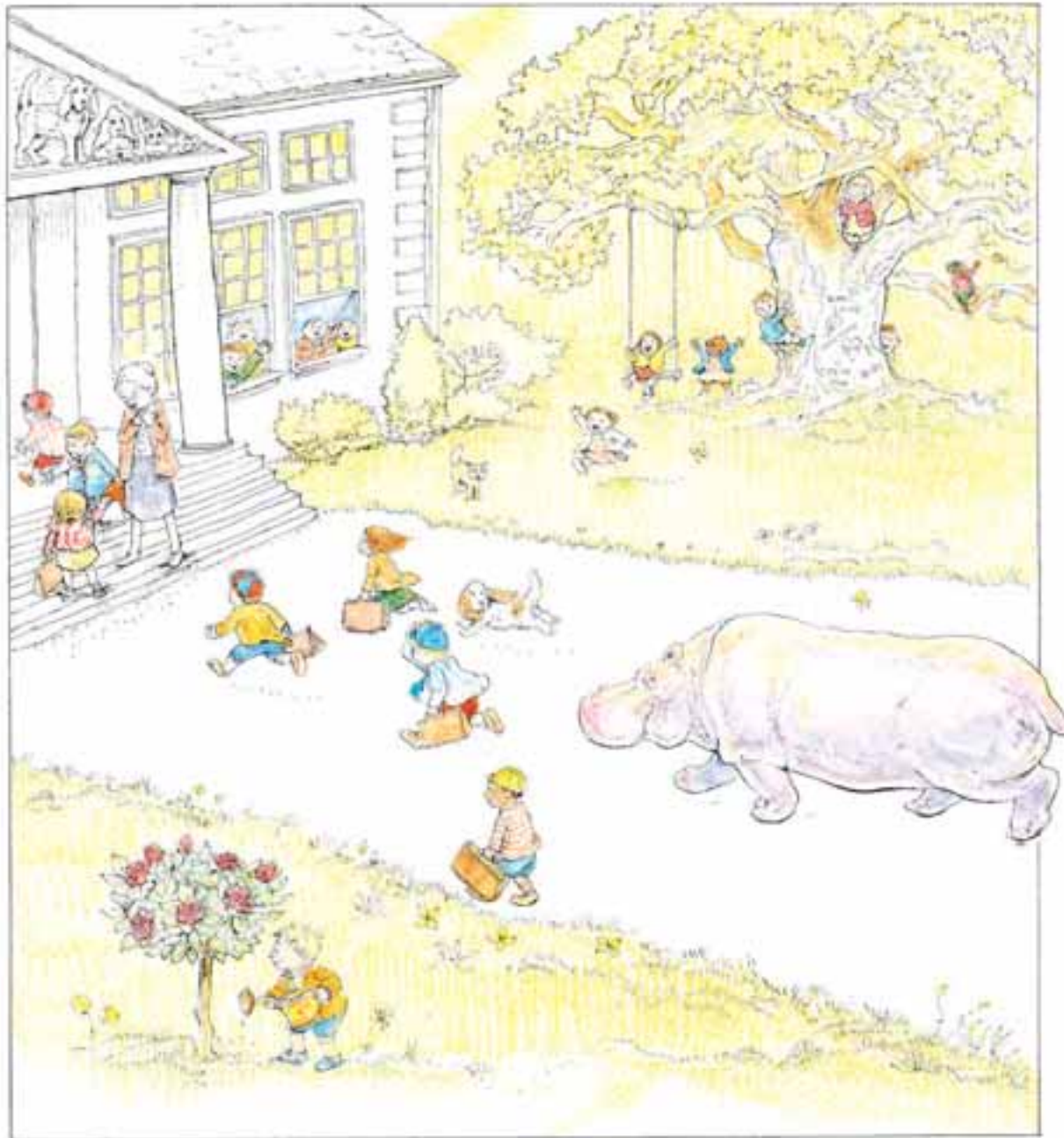
‘O, dat is een nijlpaard,’ zei Karelkje.

‘Nou nog mooier!’ riep meneer Jonas, ‘Kunnen de mensen hun nijlpaarden dan niet aan de lijn houden? Daar kan geen goudvisvijver tegen!’

De volgende morgen liep het nijlpaard gewoon met Karelkje mee naar school.

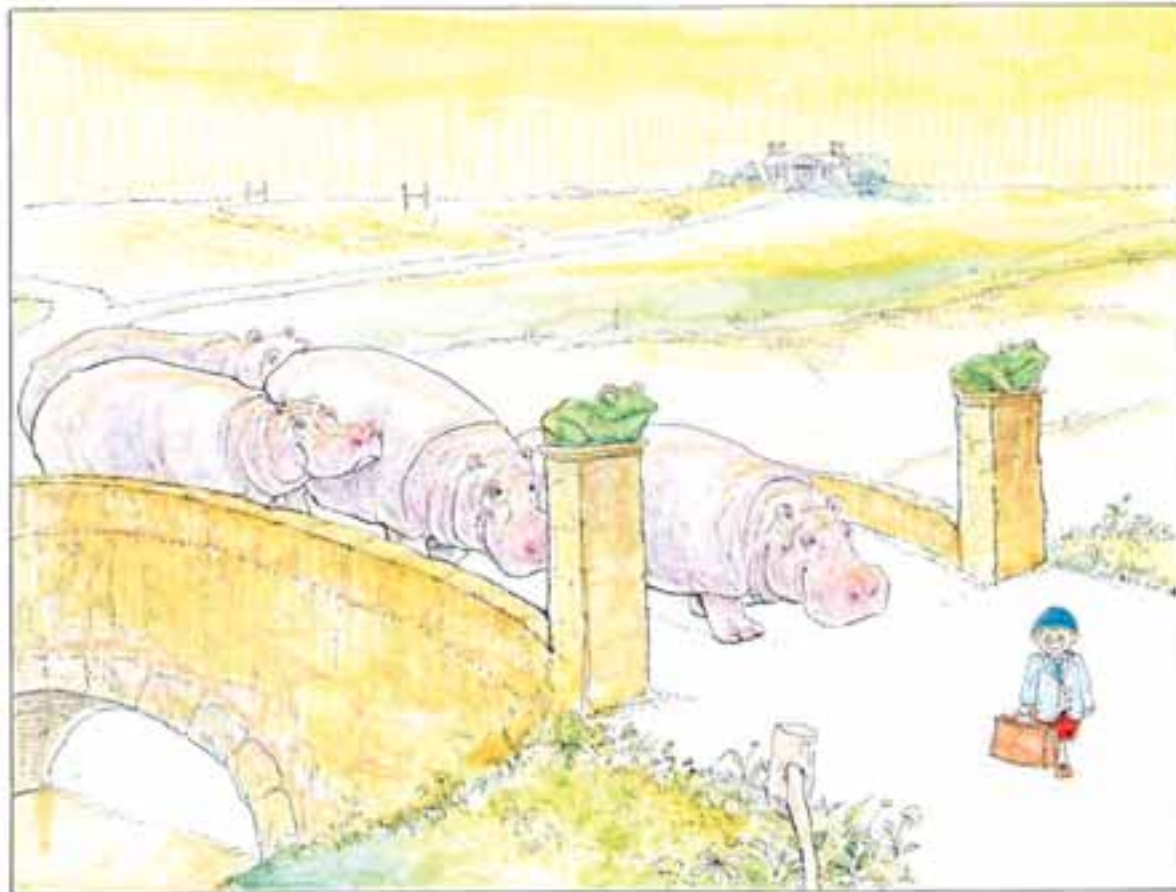

Op school was er een hoop te doen en al gauw was Karelkje het hele nijlpaard vergeten. Toen hij 's middags naar huis liep...

... hoorde hij wat geschuiifel achter zich. Hij keek om en zag dat er vier nijlpaarden met hem meeliepen.

Kareltje vond het geweldig. Wat fijn dat hij nu net het soort jongen was, met wie nijlpaarden graag meelopen.

Toen ze thuiskwamen, zochten de vier nijlpaarden heel tevreden een plaatsje in de goudvisvijver. Het was een flinke vijver, maar met vier nijlpaarden erin leek hij niet zo groot meer.

‘Nu zijn ze met z’n vieren!’ riep mevrouw Jonas toen ze uit het raam keek, ‘dat is nogal wat.’